

02. dec.

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi som samfund kan opnå bedre inklusion af personer med et handicap i vores samfund. Hvordan skaber vi reelle og konkrete muligheder for, at personer omfattet af handicaplovgivningen kan opnå adgang til vores uddannelsessystem og i sidste ende vores arbejdsmarked? Hvordan skaber vi et mere rummeligt uddannelsessystem og arbejdsmarked med fokus på muligheder for personer med et handicap?

(Medlem af Inatsisartut Agathe Fontain, Inuit Ataqatigiit)

Forslag til forespørgselsdebat om mulighederne for at etablere uddannelsstilbud til personer med vidtgående handicap, herunder personer med Aspergers syndrom.

(Medlemmer af Inatsisartut, Siumut)

I medfør af Inatsisartut forretningsorden § 36, har medlemmer af Inatsisartut fra Siumut har stillet forslag til forespørgselsdebat omkring de vidtgående handikappedes muligheder for, at få etableret uddannelsstilbud, herunder personer med Aspergers syndrom, ligesom Agathe Fontain, Inuit Ataqatigiit har stillet forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi bedre kan opnå inklusion af personer med handicap, ligesom forslagsstilleren efterlyser hvordan handikappede kan opnå adgang til bedre, at kunne nå vores uddannelsessystem, Siumut skal hermed komme med følgende bemærkninger til begge forslag.

Vi er glade for, at Siumutgruppen har stillet forslag til forespørgselsdebat omkring de handikappedes situation for, at kunne foretage de nødvendige reformer indenfor uddannelsessystemet, ligesom Agathe Fontain i sit diskussionsoplæg har koncentreret sig om de handikappedes vilkår og specielt har haft fokus på, hvordan de handikappede kan få adgang til uddannelsessystemet. Hvilket vi vil benytte anledningen til, at takke både Siumut og Agathe Fontain for.

Vi er således klar over, at mange mennesker ude på kysten længe har ventet på, at der skal ske konkrete tiltag. Det er således ikke alene de handikappede, som afventer de nye rammer, men også de nærmeste i familien og andre pårørende afventer disse. Derfor er det også nødvendigt, at vi tænker udover parti skel i denne sag og står sammen omkring denne debat og gerne samarbejde herom bagefter.

Siumuts målsætninger afspejler klart og tydeligt følgende forhold, som man ønsker realiseret i et fremtidigt perspektiv; De foranstaltninger, samt institutioner der hjælper eller har omsorg for de handikappede skal forbedres, således, at der skal arbejdes for, at de handikappedes vilkår tilpasses og forbedres et så normalt liv som muligt. De handikappede der kan og vil arbejde skal hjælpes i deres ønsker således, at der udvikles mulighed for, at de kan få passende arbejde, ligesom, at man på baggrund af det aktuelle behov herfor i byer samt bygder, ligeledes har en målsætning om, at man vil forbedre forholdene, hvilket er en af Siumuts mærkesager.

Det er ligeledes en del af disse målsætninger, at de handikappede sikres adgang til samfundsmæssige aktiviteter og ikke mindst til det offentlige rum, således, at de på lige fod med os

andre kan deltage, hvorfor der skal arbejdes for og henimod, at de nødvendige hjælpemidler og foranstaltninger, skal organiseres og etableres til gavn for de handicappede.

Det er endvidere vigtigt, at de handicappede ikke blot får førtidspension som følge af handicapet, men, at man kommer udover denne hurdle og som udgangspunkt i stedet kigger på og vurderer den enkeltes arbejdsevne og mulighed for hjælp til selvhjælp, eller det at kunne klare sig selv som er et af de vigtige mål i øvrigt. Det er mærkbart, at også Agathe Fontain gør disse forhold klart i sit oplæg.

Begge oplæg beskæftiger sig med, hvorledes vi på det uddannelsesmæssige plan og med hensyn til arbejdsmarkedet, kan få skabt bedre forhold for de fysisk handicappede. med hensyn til organiseringen heraf samt, at få skabt de bedst mulige rammebetingelser herfor. I forbindelse hermed, kan vi som eksempel nævne Knud Rasmussens Højskole i Sisimut, som er bygget fuldstændig komplet utilgængeligt for handicappede, hvilket udvalget med selvsyn kunne konstatere under vores rejse i efteråret. Vi mener, at problemet skal belyses og løses udfra flere synsvinkler. Vil det ikke være mest hensigtsmæssigt, at Selvstyret og Kommunerne går sammen om i fællesskab at skaffe de nødvendige økonomiske midler hertil og give støtte til en ombygning af Højskolen?

Det ville være godt og passende, at kunne komme ud og studere handicapområdet nærmere og få et indblik i, hvordan andre lande har tilpasset sig, til de handicappedes behov og hvordan man i øvrigt har organiseret sig. Hvis man, som vi ser det i vores optik, vælger, at se de handicappede som værdige mennesker, der kan og vil noget med deres liv, så kan vi også skabe de nødvendige rammebetingelser og bekendtgørelser herfor indenfor uddannelsesområdet og på arbejdsmarkedet.

Når man kigger på FN's handicap konvention, er det tydeligt, at vi i henhold til denne konvention ikke lever op til det, som staten har skrevet under på og derfor må få udbedret disse forhold, idet det ville være fornuftigt, at kunne forbedre de handicappedes adgang til uddannelser og tilpasse deres mulighed for, at komme ud på arbejdsmarkedet. Det at kunne opretholde et arbejde og klare sig selv, viser som regel den berørte, at når samfundet således viser denne tillid, så skaber det en god identitetsfølelse hos den handicappede, som igen giver et godt selvværd, der er basis for en sund personlig udvikling.

Som politikere er vi klar over, at den der tænker i barrierer også får besvær med sit liv, hvorimod den der tænker i muligheder, altid finder en farbar vej. Det er således lige såvel samfundet, der har brug for, at de handicappede kan arbejde - set udfra en økonomisk synsvinkel, samtidig med, at den handicappede set ud fra et personligt perspektiv, selv har brug for det samme, hvorfor en videreudvikling af heraf vil være nødvendig i relation til, at lade de handicappede deltage i samfundet fremfor, at lukke dem udenfor. Ansvarret påligger os alle. Det offentlige, kommunerne, forbundene og borgerne - er alle medansvarlige for en løsning heraf.

Set i et fremadrettet perspektiv, så skal vi stå sammen om, at forbedre vore handicappedes vilkår.

Vi skal ikke konkurrere herom, men vi har brug for alle kræfter her. Såfremt vi skal lette forholdene for de handicappede, på det uddannelsesmæssige plan og foretage de nødvendige justeringer, reformer og ændringer - hvad vi mener er nødvendigt - og hvis kommunernes indsats ligeledes skal rationaliseres og forbedres, så er der et lovgivningssæt, vi skal have ændret og det kan som sagt kun ske ved, at vi løfter i flok.

Med disse ord og bemærkninger fra Siumut, takker vi endnu engang medlem af Inatsisartut Agathe Fontain fra IA og Siumuts medlemmer af Inatsisartut, for deres forslag til forespørgselsdebat.

Laura Táunâjik
Siumut